DOMSTOLENS DOM
27. oktober 1992 *

I sag C-240/90,

Forbundsrepublikken Tyskland ved Ministerialrat E. Röder, Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Forbundsrepublikken Tysklands Ambassade, 20-22, avenue Émile Reuter,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Booß, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af M. Hilf, professor ved universitetet i Bielefeld, og med valgt adresse i Luxembourg hos R. Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 6, stk. 6, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3007/84 af 26. oktober 1984 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende præmien til fårekødsproducenter (EFT L 283, s. 28), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1260/90 af 11. maj 1990 (EFT L 124, s. 15), og af artikel 13, stk. 3, litra b) og c), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3813/89 af 19. december 1989 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen med overgangsstøtte til landbrugsindkomster (EFT L 371, s. 17), som ændret ved forordning (EØF) nr. 1279/90 af 15. maj 1990 (EFT L 126, s. 20),

har

* Processprog: tysk.

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene C. N. Kakouris, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J. L. Murray samt dommerne G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 1. april 1992,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 3. juni 1992,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 1. august 1990 har Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 1, nedlagt påstand om annullation af artikel 6, stk. 6, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3007/84 af 26. oktober 1984 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende præmien til fårekødsproducenter (EFT L 283, s. 28), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1260/90 af 11. maj 1990 (EFT L 124, s. 15) og artikel 13, stk. 3, litra b) og c), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3813/89 af 19. december 1989 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen med overgangsstøtte til landbrugsindkomster (EFT L 371, s. 17), som ændret ved forordning (EØF) nr. 1279/90 af 15. maj 1990 (EFT L 126, s. 20).

2 Ved disse bestemmelser indføres der sanktioner, som de nationale myndigheder skal anvende over for erhvervsdrivende, der har begået uregelmæssigheder ved ind-

givelsen af en ansøgning om økonomisk støtte i henhold til Rådets forordninger. Sanktionerne består enten i betaling af et tillæg beregnet på grundlag af det uretmæssigt udbetalte støttebeløb eller i udelukkelse af den erhvervsdrivende fra at modtage støtte eller være omfattet af støtteordningen i det produktionsår, der følger efter det, i hvilket uregelmæssigheden er konstateret.

3 Den første anfægtede bestemmelse, artikel 6, stk. 6, i forordning nr. 3007/84 vedrører den fælles markedsordning for fåre- og gedekød, der blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 3013/89 af 25. september 1989 (EFT L 289, s. 1, herefter benævnt »første grundforordning«). Ifølge denne forordnings artikel 5 udbetales der på visse betingelser en præmie til fårekødsproducenter.

4 I medfør af stk. 9, tredje led, i ovennævnte artikel 5 kan Kommissionen efter den i artikel 30 i samme forordning fastsatte forvaltningskomitéprocedure fastsætte gennemførelsesbestemmelserne for hele denne artikel, blandt andet om indgivelse af ansøgningerne om præmie og om udbetaling heraf.

5 Med hjemmel i denne bestemmelse ændredes ved ovennævnte forordning nr. 1260/90 artikel 6 i forordning nr. 3007/84 af 26. oktober 1984 (herefter benævnt »første gennemførelsesforordning«). Den ændrede artikel 6 bestemmer i stk. 1, at hvis det faktiske antal præmieberettigede dyr, der konstateres ved den i artikel 5 omhandlede kontrol, er mindre end det antal, der er indgivet ansøgning om præmie for, ydes der i princippet ingen præmie. I artikel 6, stk. 5, hedder det videre, at de uberettiget udbetalte præmier skal tilbagebetales, forhøjet med en af medlemsstaten fastlagt rente regnet fra præmiens udbetaling til dens tilbagebetaling. Konstateres det, at det drejer sig om en falsk erklæring afgivet forsætligt eller groft uagtsomt, udelukkes producenten også fra præmieordningen for det produktionsår, der følger efter det produktionsår, for hvilket den falske erklæring konstateres.

6 De øvrige anfægtede bestemmelser vedrører den ordning med overgangsstøtte til landbrugsindkomster, der blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 768/89 af 21. marts 1989 (EFT L 84, s. 8, herefter benævnt »anden grundforordning«). Ved denne forordning blev der skabt mulighed for at yde overgangsstøtte til landbrugere, som opfylder visse betingelser. Ifølge forordningens artikel 12 fastsættes bestemmelserne om forordningens gennemførelse efter den i artikel 13 i samme forordning fastsatte forvaltningskomitéprocedure.

7 På grundlag af disse bestemmelser udstedte Kommissionen forordning nr. 3813/89 af 19. december 1989 (herefter benævnt »anden gennemførelsesforordning«). Forordningens artikel 13, stk. 3, som ændret ved ovennævnte forordning nr. 1279/90, lyder således:

»Konstateres det, at LIS (landbrugsindkomststøtte) er blevet ydet på basis af ukorrekte oplysninger fra den landbruger, der har attesteret dem, træffer den pågældende medlemsstat følgende foranstaltninger:

a) Såfremt en støtte er uretmæssigt udbetalt, geninddrives den fra landbrugeren forhøjet med en rente for perioden fra datoen fra støttens udbetaling til dens geninddrivelse. Den rentesats, der gælder for tilsvarende geninddrivelser i national ret, anvendes.

b) Fastslår den ansvarlige myndighed, at den uretmæssige udbetaling af beløbet skyldes alvorlige uregelmæssigheder fra landbrugerens side, skal medlemsstaten desuden enten:

— i alle sådanne tilfælde afkræve landbrugeren et beløb svarende til 30% af den uretmæssigt udbetalte støtte eller

— som hovedregel afkræve landbrugeren et beløb svarende til 30% af den uretmæssigt udbetalte støtte, men have mulighed for, afhængigt af hvor alvorligt det enkelte tilfælde er, at afkræve et beløb svarende til mindst 20% og højst 40% af den uretmæssigt udbetalte støtte.

c) Desuden udelukkes en landbruger, der har afgivet ukorrekte oplysninger, der giver anledning til en sanktion som fastsat i litra b), fra alle udbetalinger i henhold til et PSLI (program for støtte til landbrugsindkomster) i en periode på tolv måneder fra den dato, hvor sanktionen blev fastlagt. I tilfælde, hvor støtten er kapitaliseret, tager den pågældende medlemsstat de nødvendige skridt til at sikre en behandling svarende til den behandling, der ville være blevet anvendt, hvis udbetalingerne ikke var kapitaliseret.

...«

Det er litra b) og c) i ovenstående bestemmelse, der anfægtes af den tyske regering i nærværende sag.

8 Som tidligere anført falder de anfægtede bestemmelser i to kategorier: på den ene side artikel 13, stk. 3, litra b), i den anden gennemførelsesforordning som ændret af Kommissionen, hvorved det pålægges den landbruger, der har begået uregelmæssigheden, at betale yderligere et beløb ud over tilbagebetalingen med renter af den allerede udbetalte præmie (herefter benævnt »tillæg«), og på den anden side artikel 6, stk. 6, i den første gennemførelsesforordning og artikel 13, stk. 3, litra c), i den anden gennemførelsesforordning med ændringer, ifølge hvilke de nationale myndigheder i ét år skal udelukke landbrugerne fra at modtage det pågældende tilskud eller være omfattet af den pågældende tilskudsordning (herefter benævnt »udelukkelser«).

9 Den tyske regering har fremført to indsigelser mod disse foranstaltninger. Den første er, at Fællesskabet ikke havde kompetence, og den anden, at Kommissionen heller ikke havde det.

Fællesskabets kompetence

10 Indledningsvis må det fastslås, at den første indsigelse kun vedrører ovennævnte bestemmelser om udelukkelser. Med andre ord bestrider den tyske regering ikke, at Fællesskabet kan indføre sanktioner som f.eks. betaling af de tillæg, der er fastsat i artikel 13, stk. 3, litra b), i den anden gennemførelsesforordning.

11 I denne forbindelse bemærkes for det første, at Domstolen ved flere lejligheder har udtalt, at Fællesskabet har beføjelse til at indføre de sanktioner, der er nødvendige for den faktiske gennemførelse af reglerne inden for den fælles landbrugspolitik. Denne beføjelse er hjemlet ved traktatens artikel 40, stk. 3, og artikel 43, stk. 2.

12 Det fremgår af retspraksis, at disse sanktioner kan antage forskellige former. Således har Domstolen f.eks. kendt det lovligt, at en erhvervsdrivende pålægges tilbagebetaling med renter af en uretmæssigt modtaget fordel (jf. dom af 5.2.1987, sag 288/85, Plange Kraftfutterwerke, Sml. s. 611) eller fortabelse af en sikkerhed svarende til denne fordel (jf. bl.a. dom af 27.11.1991, sag C-199/90, Italtrade, Sml. I, s. 5545). Ligeledes har Domstolen udtalt, at fortabelsen af en sikkerhed var en sanktion, der var lovlig efter fællesskabsretten, såfremt sikkerheden alene skulle garantere opfyldelsen af de pågældendes pligt til at eksportere, og såfremt disse personer ikke havde modtaget nogen økonomisk fordel fra Fællesskabet (jf. dom af 17.12.1970, sag 11/70, Internationale Handelsgesellschaft, Sml. 1970, s. 235, org. ref.: Rec. s. 1125, og af 18.11.1987, sag 137/85, Maizena, Sml. s. 4587).

13 Denne sanktionsbeføjelse indebærer, at Fællesskabet på området for den fælles landbrugspolitik kan fastsætte sanktioner, der skal gennemføres af de nationale myndigheder over for erhvervsdrivende, der har begået svig.

14 I forbindelse med nærværende sag har den tyske regering hævdet, at ovennævnte beføjelse, som Fællesskabet har til at indføre sanktioner, ikke gælder udelukkelser. Den har anført tre grunde hertil.

15 For det første er udelukkelser foranstaltninger, der er så forskellige fra dem, der er anført i artikel 40, at de ikke kan være omfattet af den i artiklen indeholdte kompetence. Den tyske regering har hermed understreget, at når Fællesskabets beføjelser udøves på sanktionsområdet, skal de fortolkes indskrænkende.

16 Dernæst har den tyske regering af traktatens artikel 87, stk. 2, litra a), udledt, at bøder og tvangsbøder er de eneste sanktioner, der er tiladt efter fællesskabsretten. Da der i modsætning til tillæggene ikke kan sættes tal på udelukkelsernes konsekvenser for de berørte erhvervsdrivende, kan udelukkelser ikke sidestilles med disse to former for sanktioner.

17 Endelig har den tyske regering anført, at udelukkelser er strafferetlige sanktioner, som hverken Rådet eller Kommissionen har kompetence til at indføre. Sådanne sanktioner er nemlig udtryk for en negativ moralsk bedømmelse af den erhvervsdrivende, der har begået uregelmæssigheden.

18 Denne argumentation kan ikke tages til følge. Med hensyn til den tyske regerings første argument bemærkes, at foranstaltningerne i artikel 40, stk. 3, kun tjener til eksempel, og at udelukkelserne opfylder den eneste betingelse, der i denne bestemmelse stilles for at være omfattet af fællesskabsbeføjelserne, nemlig at de påtænkte foranstaltninger er nødvendige for at nå målene for den fælles landbrugspolitik.

19 I denne forbindelse skal det fremhæves, at udelukkelserne, som den tyske regering selv erkender, ligesom i øvrigt tillæg, skal forhindre de talrige uregelmæssigheder, der begås i forbindelse med landbrugsstøtten, og som kan belaste Fællesskabets budget i en sådan grad, at de kan kompromittere de foranstaltninger, institutionerne har truffet på dette område for at stabilisere markederne, opretholde landbrugernes levestandard og sikre forbrugerne rimelige priser.

20 Det tilføjes i øvrigt, at det alene påhviler fællesskabslovgiver at afgøre, hvilke løsninger der er de mest hensigtsmæssige for at nå målene med den fælles landbrugspolitik. I det foreliggende tilfælde har lovgiver ved at fastsætte udelukkelser for at forhindre de uregelmæssigheder, der begås af de erhvervsdrivende i forbindelse med de pågældende støtteordninger, ikke overskredet sine beføjelser.

21 Det skal her bemærkes, at det store antal støtteansøgninger er til hinder for en systematisk og fuldstændig kontrol, hvorfor man vanskeligt kan forestille sig en udvidelse af den eksisterende kontrol. Anvendelsen af nationale sanktioner ville heller ikke gøre det muligt at sikre, at der træffes ensartede foranstaltninger over for lovovertrædelserne.

22 Derfor må det konkluderes, at traktatens artikel 40, stk. 3, ikke giver noget holdepunkt for, at udelukkelser ikke er omfattet af Fællesskabets sanktionsbeføjelser på det landbrugspolitiske område.

23 Den tyske regerings to øvrige argumenter er heller ikke relevante. Vedrørende det argument, der er baseret på traktatens artikel 87, stk. 2, litra a), bemærkes, at bestemmelsen alene vedrører sanktioner, som fastsættes og anvendes direkte af fællesskabsinstitutionerne. Da de anfægtede udelukkelser er bestemt til at skulle anvendes af de nationale myndigheder i overensstemmelse med ensartede fælles-

skabsretlige bestemmelser, kan traktatens artikel 87, stk. 2, litra a), ikke påberåbes som grundlag for nærværende sag.

24 Med hensyn til den tyske regerings sidste argument bemærkes først, at Domstolen ikke i forbindelse med denne sag skal udtale sig om Fællesskabets beføjelser på det strafferetlige område.

25 De anfægtede udelukkelser er nemlig ikke strafferetlige sanktioner. I denne forbindelse har den tyske regering, som ikke har bestridt Fællesskabets beføjelse til at indføre tillæg som dem, der anfægtes i denne sag, ikke godtgjort, at der er en grundlæggende forskel mellem en sanktion, som består i at pålægge en erhvervsdrivende et sådant tillæg, og en sanktion, der består i at fratage samme erhvervsdrivende retten til en fordel i en bestemt periode. I begge tilfælde lider den pågældende et økonomisk tab, der er større end det beløb, eventuelt med renter, der skal tilbagebetales på grund af uretmæssigt modtagne ydelser.

26 Endvidere bemærkes, at anvendelsen af en sanktion over for en erhvervsdrivende forudsætter, at denne forinden har fået tildelt en ret. Denne ret skal, når den vedrører en EF-støtteordning, der finansieres af offentlige midler og bygger på solidaritetsbegrebet, gøres betinget af, at den berettigedes ærlighed og troværdighed ikke kan betvivles. I denne forbindelse udgør den anfægtede sanktion et særligt administrativt middel, der er en integrerende del af støtteordningen, og som skal sikre den fornuftige forvaltning af de offentlige fællesskabsmidler.

27 Det fremgår af ovenstående, at den tyske regering ikke har fremført nogen gyldig grund til, at udelukkelser ikke er omfattet af Fællesskabets sanktionsbeføjelser på det landbrugspolitiske område. Derfor må Fællesskabet anses for beføjet til at indføre udelukkelsessanktioner.

28 Dette gælder så meget mere, som Domstolen i ovennævnte dom i Internationale Handelsgesellschaft-sagen som allerede nævnt anerkendte lovligheden af sanktioner, der som udelukkelser og i øvrigt også tillæg, som ligeledes anfægtes i denne sag, ikke består alene i simpel tilbagebetaling, eventuelt med tillæg af renter, af en uretmæssigt udbetalt ydelse.

29 Det fremgår af det anførte, at Fællesskabet har beføjelse til at indføre sanktioner, der ligesom de udelukkelser, der er fastsat i artikel 6, stk. 6, i den første gennemførelsesforordning og artikel 13, stk. 3, litra c), i den anden gennemførelsesforordning går videre end tilbagebetaling af en uretmæssigt udbetalt ydelse.

Kommissionens kompetence

30 I forbindelse med den anden indsigelse har den tyske regering anført, at alene Rådet kan indføre sanktioner som tillæg, og at denne beføjelse under ingen omstændigheder kan overlades til Kommissionen. Såfremt Domstolen fastslår, at Fællesskabet er beføjet til at indføre udelukkelser, finder den tyske regering, at dette ikke indebærer, at Kommissionen kan udøve denne beføjelse.

31 Til støtte herfor har den tyske regering for det første anført, at traktaten, når den taler om indførelse af sanktioner, kun nævner Rådet. Dette gælder f.eks. artikel 87, stk. 2, litra a), hvori Rådet, og ikke Kommissionen, opfordres til at fastsætte bøder og tvangsbøder i de retsakter, Rådet udsteder i medfør af artikel 87, stk. 1, samt artikel 172, hvorved Domstolen alene tillægges fuld prøvelsesret vedrørende de i Rådets forordninger omhandlede sanktioner.

32 Endvidere har den tyske regering henvist til legalitetsprincippet, hvorefter alene lovgiver kan indføre sanktioner, og til princippet om den institutionelle ligevægt. Som Fællesskabets lovgiver er alene Rådet beføjet til at fastsætte hovedbestanddelene i de fælles markedsordninger. Sanktioner som udelukkelser og tillæg, der går videre end tilbagebetaling af en uretmæssig ydelse og således påvirker borgernes grundlæggende rettigheder, indgår i disse hovedbestanddele.

33 Endelig har sagsøgeren anført, at indførelse af sanktioner over for erhvervsdrivende, der har begået uregelmæssigheder, ikke kan anses for udøvelse af en gennemførelsesbeføjelse i henhold til traktatens artikel 145 og 155. Formålet med sådanne regler er nemlig ifølge sagsøgeren at supplere Rådets grundforordninger, men ikke at gennemføre dem.

34 Vedrørende denne argumentation bemærkes, at man for det første må se bort fra traktatens artikel 87, stk. 2, litra a), og artikel 172. Som nævnt i præmis 23 angående artikel 87, stk. 2, litra a), omhandler artikel 172 alene sanktioner, der fastsættes og anvendes direkte af fællesskabsinstitutionerne. Dette er imidlertid ikke tilfældet med de sanktioner, der er genstand for denne sag.

35 Herudover skal der henvises til det ved traktaten indførte lovgivningsmæssige system. Ved artikel 43, stk. 2, tredje afsnit, tillægges Rådet i princippet beføjelse til på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet at udstede forskrifterne vedrørende de fælles markedsordninger. Men ved artikel 145 og 155 bemyndiges Rådet til i de retsakter, det vedtager, at tillægge Kommissionen beføjelser til at gennemføre de af Rådet vedtagne forskrifter. Dog hedder det i artikel 145, at Rådet i særlige tilfælde kan forbeholde sig retten til selv at udøve disse beføjelser.

36 Som det fremgår af dom af 17. december 1970 (sag 25/70, Köster, Sml. 1970, s. 259, org. ref.: Rec. s. 1161, præmis 6) sondres der i ovennævnte bestemmelser mellem på den ene side bestemmelser, som er af væsentlig betydning på det pågældende område og derfor alene henhører under Rådets kompetence, og på den anden side bestemmelser, som kun er gennemførelsesbestemmelser, og som Kommissionen derfor kan bemyndiges til at træffe.

37 I denne sag kan de af den tyske regering anfægtede bestemmelser ikke siges at være af væsentlig betydning for den fælles markedsordning, der blev indført ved den første grundforordning, eller for den støtteordning, der blev indført ved den anden grundforordning. Betegnelsen »væsentlig« må nemlig forbeholdes bestemmelser, som har til formål at omsætte hovedprincipperne i fællesskabspolitikken i praktiske foranstaltninger. Denne betegnelse kan ikke anvendes ved sanktioner, der som tillæg eller udelukkelser skal sikre en fornuftig forvaltning af de fællesskabsmidler, som skal finansiere de trufne foranstaltningers gennemførelse.

38 Endelig skal tilføjes, at Domstolen allerede i ovennævnte Köster-dom har bekræftet, at sanktionsbeføjelsen er en gennemførelsesbeføjelse. Der erindres om, at Domstolen i denne dom udtalte, at bestemmelser, som gør udstedelsen af en eksportlicens betinget af en sikkerhedsstillelse, og som indebærer fortabelse af den stillede sikkerhed, når eksportforpligtelsen ikke er opfyldt inden for de fastsatte frister, henhører under Kommissionens gennemførelsesbeføjelser. Ligesom de tillæg og udelukkelser, der er genstand for nærværende sag, består denne sanktion ikke blot i tilbagebetaling af en uretmæssigt oppebåret ydelse.

39 Følgelig må det konkluderes, at foranstaltninger, hvorved der indføres sanktioner som f.eks. tillæg og udelukkelser i tilfælde af, at den pågældende erhvervsdrivende meddeler forvaltningen urigtige oplysninger, er et led i gennemførelsen af de principper, der er fastsat i grundforordningerne, og at beføjelsen til at træffe sådanne foranstaltninger, såfremt Rådet ikke har forbeholdt sig den, kan overlades Kommissionen.

40 Subsidiært har den tyske regering hævdet, at selv om det antages, at beføjelse til at fastsætte de anfægtede sanktioner kan tillægges Kommissionen, er den generelle affattelse af artikel 5, stk. 9, tredje led, i den første grundforordning og artikel 12 i den anden grundforordning dog til hinder herfor. Den tyske regering har herved henvist til artikel 1, stk. 1, andet punktum, i Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 197, s. 33), ifølge hvilken Rådet skal angive hovedindholdet af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen. I den foreliggende sag skulle Rådet efter denne bestemmelse udtrykkeligt have givet Kommissionen beføjelse til at indføre sanktioner og til at bestemme deres art og rækkevidde.

41 Dette argument er heller ikke relevant. Det fremgår af ovennævnte Köster-dom, at når blot Rådet i sin grundforordning har fastsat grundreglerne på det pågældende område, kan det tillægge Kommissionen den generelle beføjelse til at træffe gennemførelsesforanstaltningerne dertil uden at skulle angive hovedlinjerne i den delegerede beføjelse. Det fremgår endvidere, at en bestemmelse affattet i generelle vendinger er et tilstrækkeligt grundlag for en sådan delegation.

42 Dette princip anfægtes ikke af ovennævnte afgørelse. Da denne hører til den afledte ret, kan den nemlig ikke føje noget til traktatbestemmelserne, ifølge hvilke Rådet ikke er forpligtet til at angive hovedindholdet af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

43 Under disse omstændigheder må det konkluderes, at Kommissionen er beføjet til at fastsætte de tillæg og udelukkelser, der er angivet i artikel 6, stk. 6, i den første gennemførelsesforordning og artikel 13, stk. 3, litra b) og c), i den anden gennemførelsesforordning.

44 Sagsøgte bør derfor frifindes.

Sagens omkostninger

45 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Forbundsrepublikken Tyskland har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagsøgte frifindes.

2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.

Due Kakouris Rodríguez Iglesias Zuleeg

Murray Mancini Joliet

Schockweiler Moitinho de Almeida Diez de Velasco Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. oktober 1992.

J.-G. Giraud O. Due

Justitssekretær Præsident